

A woman with long dark hair is seen from behind, walking on a stone bridge in Paris. She is wearing a white lace long-sleeved top, a long red skirt with a dark floral pattern, and dark boots. She is holding a large, wide-brimmed blue hat with a yellow band. The bridge has ornate stone balustrades and tall, decorative street lamps. In the background, there are classic Parisian buildings with red roofs and dormer windows. The sky is overcast and the overall lighting is soft and warm.

Reina
Crispijn

Waar
ben
je?

Een feelgoodroman die je meeneemt van het mondaine Parijs
naar het Franse platteland, en weer terug

WAAR BEN JE?

Reina Crispijn

Waar ben je?

Uitgeverij Zomer & Keuning

Van deze auteur verschenen eerder o.a. bij uitgeverij Zomer & Keuning:

Dochter van de sterren

Dochter van de maan

Het winterschilderij

De verborgen brieven

ISBN 9789401904445

ISBN e-book 9789401904452

NUR 340

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio

Omslagfoto istockphoto.com / zodebala / lechatnoir

Auteursfoto Marcel Rob

www.zomerenkeuning.nl

www.reinacrispijn.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

Met een onzekere blik keek de jonge vrouw vanaf de overkant van de brede boulevard naar de witmarmeren gevel van het indrukwekkende pand, waarop in grote, roodgouden letters stond: *Mazarin*. Ze aarzelde. Had het wel zin om hier nu naar binnen te gaan?

Hoewel het drukkend warm was, rilde Florine Janson. Even zuchtte ze diep, toen stak ze de boulevard over. Bij de ingang van het pand duwde ze de hoge glazen deur open, liep de chique hal binnen en stapte naar de balie.

‘Ik zou graag monsieur Mazarin spreken,’ zei ze tegen de receptioniste.

‘Monsieur Mazarin is niet aanwezig,’ merkte de receptioniste koeltjes op.

‘Wanneer komt hij terug?’

De vrouw tegenover haar haalde lichtjes haar schouders op. ‘Dat is nog onbekend. Hij verblijft voor onbepaalde tijd in New York.’

Florine keek de receptioniste ongelovig en niet-begrijpend aan. Waarom had hij haar niet even laten weten dat hij was vertrokken naar Amerika?

‘Kunt u mij dan even het adres of het telefoonnummer van zijn hotel geven?’ vroeg ze.

De vrouw schudde beslist haar hoofd. ‘Ik mag absoluut geen adressen of telefoonnummers doorgeven van monsieur Mazarin.’

‘Maar ik...’ Florine wachtte even. Toen, met de moed der

wanhoop, zei ze: ‘Ik eh... Ik ben een goede vriendin van monsieur Mazarin. Ik moet hem echt spreken. Het is dringend.’

Er verscheen een meewarige trek op het gezicht van de receptioniste. ‘Monsieur Mazarin heeft meer goede vriendinnen, die hem allemaal wel willen spreken, madame.’

Dat kwam hard aan. Florine wankelde even. Snel greep ze zich vast aan de balie, want ze werd licht in haar hoofd en de huid van haar gezicht begon te prikken. Vriendinnen? Waar had dat mens het over? Nee hè, niet flauwvallen, niet onderuitgaan in het bijzijn van die zelfvoldane vrouw achter de balie. Met alle kracht die ze in zich had balde ze haar vuisten, zodat haar nagels zich in haar handpalmen boorden. De pijn verdreef de duizeling in haar hoofd. Ze rechtte haar rug, knikte en liep door de grote, chique hal naar de uitgang.

Op straat viel de klamme warmte op haar. Florine leunde met haar rug tegen het koele marmer van de gevel. Parijs lag onder een ondoordringbare, grijze bewolking waaruit een dun, mistroostig regengordijn viel. De anders zo vrolijke stad was veranderd in een grijs, onaantrekkelijk, zompig oord.

Hij had dus meer vriendinnen, volgens die receptioniste. Ze had hem onvoorwaardelijk gelooft, onnozele gans die ze was geweest. Had hij alleen maar die charmante praatjes gebruikt om haar in bed te krijgen?

Er was nu maar één conclusie mogelijk: ze moest het alleen zien te redden. Maar hoe? Naar haar vader en moeder in Nederland gaan was geen optie; ze zagen haar aankomen. Naar wie kon ze dan gaan voor hulp? In deze stad had ze maar heel weinig vrienden en vriendinnen. Eigenlijk alleen Eloise. Maar of die haar kon helpen? Ze stonden allebei aan het begin van hun carrière, hoewel alleen Florine daadwerkelijk carrière wilde maken. Eloise had andere ambities. Ze wilde trouwen en kinderen krijgen. Wat zou zij zeggen als ze erachter kwam? Florine vermoedde dat ze razend zou worden. ‘Waarom ben je er ingetuind? Waarom heb je geen voorzorgsmaatregelen genomen, als je wist waar het op uit zou draaien?’ Maar daar was Florine, hoe onnozel ook, niet van uitgegaan. Niet op dat moment.

En nu was hij naar New York gegaan. Misschien kwam hij niet

eens meer terug. Maar eigenlijk maakte dat ook niets uit, want wilde ze nog wel met iemand contact hebben die zomaar weging en die er meerdere vriendinnen op nahield?

Het ergste was dat ze was gewaarschuwd. Een coupeuse had haar samen met Aurelio gezien toen ze op weg waren naar een restaurant. De volgende dag was de vrouw bij haar gekomen. 'Je kent hem niet. Wees voorzichtig,' had ze gezegd, 'iedereen valt als een blok voor hem.'

Maar Florine had haar niet geloofd.

Natuurlijk had ze wel gezien dat Aurelio vaak omringd werd door modellen, maar ze had gedacht dat dat louter vakmatig was, zoals ook couturiers zich vaak ophielden in het gezelschap van hun mannequins.

Haar leven was één grote puinhoop geworden, precies voor haar vakantie. Zou ze die maar niet afzeggen? Maar ze had er al voor betaald.

Nog één keer keek ze naar de chique gevel van het huis Mazarin, beroemd om zijn unieke schoenen en originele tassen. Toen liep ze weg, de grauwe regen in.

*

's Avonds kon ze het vanwege de warmte niet uithouden in haar kleine appartement. Ze liep door een wirwar van straatjes naar de Seine. Op een brug bleef ze staan en ze tuurde over de brugleuning naar beneden. Het licht van de bruglantaarns weerkaatste in het donkere, geheimzinnig glinsterende water dat met een vaart onder haar stroomde. Hoe zou het voelen als je erin lag, vroeg ze zich af, en je door het water eindeloos liet meevoeren naar onbekende verten? Niet meer hoeven piekeren over de toekomst; niet meer bang zijn om haar baan te verliezen of de huur te moeten opzeggen van het appartement, dat ze zich niet meer kon veroorloven zonder werk. Niet meer bang zijn voor spottende blikken en geen herinneringen meer aan Aurelio Mazarin. Alleen maar wegdrijven op het stromende water.

Opeens schrok ze op. Waar was ze mee bezig? Wilde ze werkelijk de vergetelheid in springen? En die twee kleine wezentjes

dan die in haar groeiden, hadden die geen recht op het leven? Ze wilde niet dood. Een vreemde rust daalde over haar neer. Hoe dan ook, ze zou het redden. Er waren altijd wel mensen die haar konden en wilden helpen. Desnoods ging ze naar het Leger des Heils.

*

Florine keek met half dichtgeknepen ogen naar het water van de Middellandse Zee, dat onrustig schitterde in de bijna genadeloos brandende zon die aan de helblauwe hemel stond. Voorzichtig wreef ze het zweet van haar voorhoofd. Wat moest ze in vredesnaam doen?

‘Zullen we morgen naar Nîmes rijden?’ De opgewekte stem van haar vriendin doorbrak haar gedachten.

Florine keek opzij. Eloise Blanchard trok haar zonnehoed wat verder over haar hoofd. Eigenlijk werd het te warm op het strand. Ze konden beter teruggaan naar de camping om daar onder een parasol bij de tent of in een ligstoel in de schaduw van de bomen te vertoeven.

Toen Florine geen antwoord gaf, ging Eloise rechtop zitten en keek haar aan. ‘Wat is er? Ben je ziek? We hoeven niet naar Nîmes te gaan, hoor, we kunnen ook Montpellier bekijken.’

Langzaam kwam Florine overeind. ‘Ik voel me niet zo goed. Waarschijnlijk de warmte.’

‘Waarom draag je dan dat shirt over je bikini? Dat is toch veel te warm? Doe dat ding toch uit.’

Florine zuchtte diep, aarzelde even, maar trok toen langzaam haar T-shirt omhoog zodat haar buik zichtbaar werd.

‘Nee,’ fluisterde Eloise verbijsterd. ‘Nee... Ik bedoel... Sinds wanneer?’

‘Drie maanden.’

‘Weet je dat zeker? Je hebt een flink buikje voor drie maanden.’

‘Het is een tweeling. Er waren duidelijk twee hartjes te horen.’

‘O, Florine! Hoe kan dat nou? Waarom heb je me dit niet eerder verteld?’

Florine haalde mismoedig haar schouders op. ‘Het was maar één keer. Ik dacht dat je bij de eerste keer niet...’

‘... niet in verwachting kon raken?’ maakte Eloise de zin af. ‘Natuurlijk wel. Wie heeft jou dat wijsgemaakt? Dat geloofde je toch niet echt?’ Er klonk boosheid door in haar stem. ‘Ik had je voor slimmer gehouden, Flo. In welke eeuw leven we nu? Onbegrijpelijk. Je hebt toch wel gehoord van voorbehoedsmiddelen? En die kerel... wie is het, de vader? Ken ik hem? Iemand van je werk?’

Florine schudde ontkennend haar hoofd.

‘Dat kan ik me ook nauwelijks voorstellen. Dat hele modewereldje bestaat naar mijn idee alleen uit vrouwen en homo’s.’

‘Eloise, ik weet niet wat ik moet doen,’ zei Florine wanhopig.

‘Weg laten halen?’

‘Geen sprake van,’ antwoordde ze fel.

‘Ja, ik ben er ook geen voorstander van, maar als je ze wilt houden... Dat gaat toch niet in dat kleine appartementje van jou?’ merkte Eloise op. ‘En een baby kost heel veel geld, laat staan twee.’

Dat wist Florine ook wel. Voorlopig had ze ook geen geld, en zeker niet voor een groter appartement. Stagiaires van de grote modehuizen mochten dan talentvol zijn, ze verdienden maar een schijntje. En als ze haar baan kwijtraakte – wat er dik in zat – wat moest ze dan?

‘En je familie in Nederland?’

Florine lachte schamper. ‘Ze zien me aankomen. Ik heb toch al zo’n slechte naam omdat ik naar Parijs ben vertrokken en daar kleren ontwerp. Ik hoor het ze al zeggen: “Nou, hadden we je niet gewaarschuwd?” Parijs is voor hen Sodom en Gomorra. Trouwens, het zou ook niet zo eerlijk zijn. Ik kan mijn ouders moeilijk opscheppen met een tweeling, om van de rest van de familie nog maar te zwijgen. Jij zou dat toch ook niet doen?’

‘Nou, dat weet ik zo net nog niet. Kijk, mijn vader en moeder zouden het niet leuk vinden. Ik denk dat ze me eerst de huid zouden vol schelden, maar dat mijn moeder toch zou zeggen: waar ruimte is voor zes, kunnen er ook nog wel een zevende en achtste bij.’

Wat een voorrecht om zulke ouders te hebben, dacht Florine. Ze had nauwelijks nog contact met haar familie, die zo anders was dan zij. Op enige hulp van die kant hoefde ze niet te rekenen. Teruggaan naar Nederland was er dus niet bij.

‘Zullen we eerst maar even naar de camping rijden? Dan kunnen we daar verder praten,’ stelde Eloise voor. ‘Het is hier veel te warm voor jou. Kom.’ Ze trok Florine overeind.

‘Merci.’ Er verscheen een kleine glimlach op Florines gezicht. Ze mocht dan geen ideale familie hebben, een vriendin als Eloise maakte dat weer een beetje goed.

*

‘Nu weet ik nog steeds niet wie de vader is,’ merkte Eloise op. Ze zaten onder een grote parasol voor hun tent.

Florine antwoordde niet. Wat had het voor zin om de naam te vertellen van de verwekker van de kinderen? Na het gesprekje met de receptioniste wilde ze niks meer met hem te maken hebben. Kon ze de tijd maar terugdraaien. Zodra ze hem zag, was ze halsoverkop verliefd geworden, en dat gevoel was gebleven. Soms droomde ze van hem. Het was maar goed dat hij dat niet wist. Waarschijnlijk zou hij meewarig lachen of een cynische opmerking maken. Of dacht ze nu te slecht over hem? Ze had Aurelio nooit op cynisme kunnen betrappen, tenminste, niet naar haar toe. Hij was zelfs teder geweest. *Tendresse*, dat zangerige Franse woord omschreef zijn gedrag perfect. Was het dan toch toneelspel van zijn kant geweest? Het moest haast wel.

‘Florine?’ drong de stem van haar vriendin aan. ‘Je moet het hem wel vertellen, hoor. Hij heeft er recht op.’

‘Dat heb ik geprobeerd, maar hij was er niet.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Hij zit in het buitenland.’

‘Maar je kunt hem toch schrijven of opbellen?’

‘Ik weet het adres niet. De receptioniste van zijn bedrijf wilde het niet geven. Dat mocht niet van haar baas, zei ze. Trouwens, ik denk dat hij me zou uitlachen.’

‘Maar dat weet je niet zeker.’

‘Hij is geen vadertype,’ zei Florine. ‘Overigens...’

‘Wat, overigens?’

‘Die receptioniste zei ook dat hij meer vriendinnen had en dat ze allemaal wel met hem wilden spreken.’

‘Wat een bezopen verhaal.’

Florine haalde haar schouders op en zuchtte. Ze wist niet meer wat waarheid was. En ze schaamde zich dat ze zich door Aurelio zo in de luren had laten leggen. Daarom wilde ze Eloise voor geen goud vertellen dat het om hem ging.

‘Weet je, Eloise, ik zou ze dolgraag willen houden, maar ik weet niet hoe.’ Florine keek haar vriendin wanhopig aan. ‘Ik verdien niet genoeg om ze naar een crèche te brengen en thuisblijven kan ook niet, want ik moet geld verdienen.’

‘Dan zit er niets anders op dan ze te laten adopteren,’ merkte Eloise op.

Er viel een lange stilte.

‘Het lijkt me vreselijk om ze af te moeten staan.’

‘Wat wil je dan?’

‘Ik weet het niet. Kon ik maar iets anders dan tekenen en ontwerpen, zodat ik voor ze kan zorgen. Maar dat is het enige wat ik kan, en er is geen droog brood mee te verdienen. Ik ben vaak zo’n onhandige kluns. Maar afstaan... Het lijkt me vreselijk. Ik zal geen dag meer leven zonder aan die kleintjes te denken, vrees ik.’

Er viel opnieuw een lange, diepe stilte.

‘Afstaan...’ Florine huiverde en legde haar handen beschermend over haar buik. Maar wat moest ze anders? Kon ze maar iets verzinnen. ‘Vind je het erg slecht als ik dat doe?’ vroeg ze kleintjes.

‘Nee, alleen maar een teken van gezond verstand,’ antwoordde de praktische Eloise. ‘Ik zie ook geen andere oplossing. Je kunt ze niet houden, of je moet weer naar Nederland terug willen gaan en daar een uitkering aanvragen of zoiets. Jullie hebben toch de wereld aan sociale voorzieningen?’

‘Nee, ik kan niet meer teruggaan. Ik vond het thuis afschuwelijk. Als ik alleen maar denk aan wat ik te horen krijg... Waar krijg ik een huis? Er zijn zo weinig huurhuizen. Dat wordt dan

gedwongen inwonen bij familie. Dat red ik niet. En een uitkering is ook niets voor mij. Ik wil zelf mijn geld verdienen en niet afhankelijk zijn van de staat. Maar adoptie? Stel je voor dat de baby's bij de verkeerde mensen komen...'

'Hé, Florine!' zei Eloise wat afkeurend. 'Je ziet het nu wel erg somber in. De meeste mensen die kinderen adopteren, zien hun liefste wens in vervulling gaan. Ze zijn toch dol op kinderen? Bovendien worden adoptieouders helemaal doorgelicht. Maak je daar nu maar geen zorgen over. Het gaat er nu om: waar kun je naartoe om de bevalling af te wachten. Want ik denk niet dat je het echt leuk vindt om terug te gaan naar Parijs.'

Florine lachte mat. Waar moest ze dan naartoe?

'Bij ons thuis is het te rumoerig. Daar zou je je diep ellendig voelen, met al die drukke mensen om je heen.' Even zweeg Eloise. 'Die herbergier was toch wel een aardige en begripvolle kerel,' ging ze toen opgewekt verder.

'Herbergier?' vroeg Florine verbijsterd. Over wie had ze het nu weer? Soms kon ze de gedachtesprongen van haar vriendin beslist niet volgen.

Eloise grinnikte. 'Nou, ik dacht even aan het kerstverhaal. Nergens een plaatsje voor Maria om te bevallen, want in de herberg was het natuurlijk een rumoerige zooi. Die herbergier begreep dat en stelde voor dat ze naar de stal mochten gaan. De man verdient postuum een lintje, in plaats van te worden afgeschilderd als een onverschillige, botte kerel.'

Gestoord, dacht Florine, maar er verscheen toch het begin van een glimlach op haar gezicht.

'Een stille plek,' mijmerde Eloise. Plotseling ging ze rechtop zitten. 'Ik denk dat ik de oplossing weet,' zei ze met een kleine, nadenkende rimpel tussen haar wenkbrauwen. 'L'Abbaye de Notre-Dame.'

'De abdij van Onze-Lieve-Vrouwe?' vroeg Florine verbaasd. 'Wat moet ik daarmee?'

'De oudste zuster van mijn moeder, soeur Thérèse, is er abdis. Mijn moeder, mijn twee zusjes en ik gaan geregeld naar die rijke rakkertjes toe.'

'Rijke rakkertjes?'

‘Zo noemt mams ze. De zusters leven zelfvoorzienend, weet je. Om het klooster liggen enorme kruidentuinen. Ze drogen kruiden en maken medicijnen. Daar zit behoorlijk veel geld in, dat weer gegeven wordt aan de armen en allerlei projecten van barmhartigheid. O, die tuinen en de geuren... Alsof je in het paradijs bent. Heerlijk,’ merkte Eloise op. Een dromerige trek verscheen op haar gezicht. ‘Mijn tante is een leuk mens,’ ging ze meteen weer op nuchtere toon verder. ‘Aan de ene kant streng, maar ze zal nooit iemand veroordelen. Als wij het weleens over iemand hadden en ze betrapte ons, zei ze waarschuwend: “Denk eraan, met de maat waarmee je meet, zul jij ook gemeten worden.” Dus geen roddeltjes met haar in de buurt. We keken wel link uit. Maar, zoals gezegd, echt een leuk mens. Ze zal geen bezwaar hebben als jij daar een tijdje komt logeren tot de baby’s er zijn.’

Florine keek haar weifelend aan. ‘Je tante ziet me aankomen. Een klooster is geen kraamkliniek.’

‘Ah, *chérie*, je moest eens weten wie er allemaal een beroep op de zusters doen. Ze helpen iedereen. Ik denk dat mijn tante je ook kan helpen bij de adoptie. Dat heeft ze heus meer bij de hand gehad.’

Als dat mogelijk zou zijn, dacht Florine. Maar weer liepen er huiveringen over haar rug bij het woord adoptie.

‘Wanneer kun je het haar vragen?’ vroeg ze voorzichtig.

‘O, ik bel mijn moeder vanavond even voor het telefoonnummer van tante Thérèse om een afspraak met haar te maken. Op de terugweg kunnen we meteen langsgaan. Het is niet eens zo ver van de route.’

Florine schudde haar hoofd. Het ging haar allemaal iets te snel. ‘Laten we nog maar niet naar dat klooster gaan,’ zei ze. ‘Volgende week moet ik eerst naar madame Ferree om te vragen of ik er een tijd tussenuit mag.’

‘Zie je er erg tegen op?’

‘Madame is nogal een... Nou ja, net als jouw tante, streng.’

‘Is ze ook een beetje behulpzaam?’

‘Ik weet het niet. Er staan natuurlijk talloze meiden te popelen om mijn plaats in te nemen. Maar ik kan het altijd proberen.’

‘Jij bent heel goed,’ zei Eloise.

‘Wat denk je van die anderen? En mijn appartementje... dat ben ik dan ook kwijt. En het was zo’n toer om het te krijgen.’

‘Ach, als je terug bent, vinden we wel wat anders. Denk eerst maar aan je bevalling.’

Net of dat een leuk onderwerp was, dacht Florine. Ze zag de toekomst somber in.

Madame Ferree keek wat verstoord naar de jonge vrouw die voor haar bureau stond. Ze had het zo vreselijk druk. Alle zeilen moesten bijgezet worden voor de herfstcollectie. Wat wilde die Hollandse van haar, nog meer vakantie? Dat ging echt niet. Veertien dagen was eigenlijk al te veel geweest. Ze had wel talent, die Florine Janson, en vooral ambitie. Nooit te beroerd om over te werken en, wat heel belangrijk was in dit vak: ze had inzicht in patronen. Ze zag onmiddellijk wat er aan een patroon mankeerde: een coupenaad die te hoog was ingezet of een mouw-inzet die niet genoeg was uitgesneden.

Vragend keek ze Florine aan.

De jonge vrouw zuchtte even. ‘Ik... ik verwacht een baby... Twee baby’s,’ verbeterde ze haastig.

‘Wat?’ Madame keek haar geschokt aan. Alles had ze verwacht, maar niet deze boodschap. ‘Twee baby’s? Maar... Dus je gaat trouwen en gooit je talent te grabbel,’ zei ze scherp.

Florine schudde haar hoofd.

‘Je gaat niet trouwen? Wie moet er dan voor die kinderen zorgen? Jij? Waarvan? Heb je zo’n groot huis dat je daarin met ze kunt wonen?’

‘Ik weet het nog niet,’ zei Florine. ‘Ik weet het echt niet. Ik denk dat ik een plaats heb gevonden waar ik de bevalling kan afwachten. Maar als de baby’s er zijn, kan ik dan terugkomen?’

Madame keek Florine niet-begrijpend aan. Dus zij was ook een van die lichtzinnige meiden die onverantwoordelijk met hun leven omsprongen. Gek, dat had ze totaal niet van deze Hollandse verwacht. Ze had gedacht... Nou ja, wat ze gedacht had, was niet meer belangrijk.

Ze schudde haar hoofd. Een strenge trek verscheen op haar

gezicht. ‘Wij hebben op dit moment alle krachten nodig,’ zei ze koel. ‘Het valt me vreselijk tegen dat je ons zo in de steek laat. Je kunt aan het eind van deze maand voorgoed vertrekken.’ Ze knikte even als teken dat het gesprek was afgelopen.

Verslagen verliet Florine de kamer. Dieper dan dit kon ze niet zinken. Binnenkort moest ze haar appartementje verlaten. Ze had net genoeg geld gespaard voor een extra maand, daarna stond ze op straat. Dan had ze geen werk en geen woning meer. Het enige lichtpuntje in haar leven was Eloise, die haar ruimhartig had aangeboden om bij haar in te trekken totdat ze naar het klooster zou gaan. Haar vriendin had het voor elkaar gekregen dat Florine tot en met de bevalling in het klooster van haar tante, de abdij van Onze-Lieve-Vrouwe, mocht blijven.

Begin augustus zou ze ernaartoe gaan en kennismaken met de tante van Eloise. Tot haar opluchting zou Eloise haar brengen, want Florine was nu al zenuwachtig bij het idee van de ontmoeting.

De huisbaas daarentegen maakte het haar makkelijk. De opzegtermijn van een maand was niet nodig, omdat hij al iemand op het oog had die dolgraag het gemeubileerde appartement wilde betrekken. Dus sneller dan verwacht brak het moment van de verhuizing aan. Nog een laatste keer keek Florine het kleine appartement rond. De stoelen die ze opnieuw geschilderd had, de bank met de vrolijke overtrek en de potten met bloeiende planten in de vensterbank die ze maar liet staan omdat ze die niet kon meenemen. Hoeveel dromen had ze hier niet gedroomd, eerst over haar carrière als ontwerper en later over Aurelio. Gek, even had ze gedacht dat ze iemand had ontmoet die haar werkelijk begreep, en zij hem. Alsof ze elkaar al kenden voordat ze elkaar hadden leren kennen. Dromen, dromen... Dromen die in rook waren opgegaan door haar eigen onbedachtzaamheid.

Met haar schamele bezittingen, waaronder een naaimachine en haar tekenspullen, verliet ze het appartement en trok ze tijdelijk bij Eloise in.

De laatste maand in Parijs werd een drukke tijd. Ze nam afscheid van de mensen van het werk. Omdat iedereen zo druk

bezig was voor de naderende herfst- en wintercollectie, toonden ze nauwelijks interesse in het waarom van haar vertrek. Trouwens, de contacten met de coupeuses en andere stagiaires waren toch altijd erg oppervlakkig geweest. Iedereen was met zijn eigen ding bezig en iedereen knokte voor zijn eigenbelang.

Florine wandelde over de drukke weg onder aan de Sacré-Coeur. De basiliek met zijn drie koepels lag als een sneeuwwitte slagroomtaart te glanzen op de Montmartre. Florine vond de kerk wel groots, maar niet mooi. Op een vroege zondagmorgen was ze er weleens binnen geweest omdat ze op die tijd de stroom toeristen kon ontwijken. Ze was er alleen maar naartoe gegaan om iets van verhevenheid te voelen, het gevoel van dat er meer was dan de hedendaagse werkelijkheid: de aanwezigheid van de Allerhoogste. Het had haar inderdaad rust gegeven.

Nu stond ze aan de voet van de heuvel en keek omhoog. De bankjes op het gras voor de kerk waren bezet door toeristen en vrolijke jongeren die veel plezier met elkaar hadden. Een lange rij bezoekers stond te wachten voor de open toegangsdeur van de basiliek tot ze eindelijk naar binnen konden gaan. Het was een vertrouwd beeld dat ze binnenkort moest missen, wist ze. Trouwens, heel Parijs zou ze missen: de kunstenaars die langs de Seine stonden met hun schilderijen, de bruggen en de romantische straatjes die zo vaak gebruikt werden voor opnames in films, zelfs de toeristen met hun opzichtige camera's. De levendigheid van deze stad was haar leven geworden. Ze zuchtte even. Hoe zou dat klooster eruitzien, vroeg ze zich af.

Florine draaide zich om en liep de drukke winkelstraat aan de voet van de Montmartre in. De kleurige luifels zorgden voor een vrolijke aanblik. Hier was ze vaak geweest op zoek naar aparte stoffen met bijpassende accessoires en schoenen, maar nu zocht ze naar rompertjes, hemdjes, sokjes en andere dingen die nodig waren voor de komst van de tweeling. Ook kocht ze stoffen voor een paar positiejurkjes en voor wat kleertjes voor de baby's. Ze zou waarschijnlijk tijd genoeg hebben in het klooster om te kunnen naaien en hoopte dat het misschien haar gedachten wat kon afleiden.

Met haar tassen vol schatten liep ze terug naar het appartement van haar vriendin.

Eloises auto was gepakt, ze waren klaar om weg te rijden. Een beetje treurig keek Florine om zich heen. Het klinkerstraatje dat iets omhoogliep, de hoge huizen met de balkonnetjes waaraan het wasgoed als vlaggetjes over de weg wapperde in de warme wind, de vrolijk spelende kinderen die vakantie hadden en de moeders die gezellig met elkaar kletsten vanuit de deuropeningen en de wijd openstaande ramen. Straks reden ze naar het platteland. Ze had nu al heimwee en zag op tegen de stilte van het klooster en het ontbreken van stadsrumoer.

‘Kom,’ zei Eloise opgewekt. Ze zag het treurige gezicht van Florine, maar ze wilde beslist niet meegaan in de mistroostigheid. Daar was niemand bij gebaat. ‘We hebben een lange rit voor de boeg.’

Het was inderdaad een behoorlijk eind rijden naar de Provence. Onderweg stopten ze een paar keer omdat Florine snel moe was. Ze hield zich groot, maar als ze naar buiten keek, voelde ze haar maag samentrekken in een kramp. Dat klooster...

‘Flo, het is er leuk, hoor,’ merkte Eloise troostend op, omdat ze wel vermoedde wat Florine bezighield. ‘Waarom dacht je dat wij zo graag bij onze tante op bezoek gingen?’

Dat kon dan wel waar zijn, maar Eloise en haar zusjes hoefden niet in het klooster te blijven, dacht Florine.

Opeens nam ze zichzelf onder handen. Ze moest niet zo ondankbaar zijn. Hier waren mensen die haar belangeloos wilden helpen. Alles zou best meevallen. Ze ging rechtop zitten en toverde een glimlach op haar gezicht.

Eloise had niets te veel gezegd, bleek: l’Abbaye de Notre-Dame lag dicht bij La Roque-d’Anthéron, een schilderachtig plaatsje in de Provence. Vanaf de top van een heuvel zagen ze het klooster, dat uit warm geel zandsteen was opgetrokken. De hoge muren waren op sommige plaatsen bedekt met wingerd en door de rode daken leek het of het gebouw zo uit een sprookje kwam. De abdij was omringd door zacht glooiende heuvels, met uitgestrekte tuinen vol geurende kruiden. Wallen van bomen en strui-

ken zorgden voor schaduw. Florine was enigszins opgelucht bij de vriendelijke aanblik van het landschap en het klooster. Als de tante nu ook maar meeviel.

Ze reden over een lange, kronkelige oprijlaan met aan beide kanten een dubbele rij platanen die uitkwam op een groot plein voor het klooster. Rechts van het plein lag nog een weg die langs het klooster liep. Vlak naast de ingang stond een klein huis met eveneens een rood dak. Een metalen uithangbord dat naast de deur hing, zwaaide knarsend en traag heen en weer.

‘Het lijkt wel het koekjeshuis van Hans en Grietje,’ zei Florine verwonderd.

‘Nou, dat is het bepaald niet. Kijk maar even wat erop geschreven staat,’ merkte Eloise op.

“‘L’Abri céleste”,’ las Florine hardop.

‘Het is een soort schuilhut voor de bezoekers – meestal zwerwers – als de kloosterdeur gesloten is, wat niet vaak voorkomt, trouwens. Het moet echt wel midden in de nacht zijn, want om vier uur zijn de zusters alweer wakker voor het eerste gebed.’

‘Wat een tijd,’ vond Florine. Ze hoopte maar dat zij niet zo vroeg hoefde op te staan. *L’abri céleste*, hemelse schuilhut... Wat een romantische naam voor zo’n onooglijk huisje.

Eloise parkeerde de auto en stapte uit. ‘Laat je bagage nog maar even in de auto. Dat komt straks wel. Geen hond die het steelt. We gaan eerst maar binnen.’

Ook Florine stapte uit. Even bleef ze staan en ademde diep de geuren in. Inderdaad paradisijselijk. Samen met haar vriendin liepen ze naar de hoge, brede toegangsdeur. Eloise reikte naar de klopper, die ze vervolgens met een harde klap op de deur liet vallen. Het klonk alsof haar lot was beslist, dacht Florine. Ze kon niet meer terug.

LIEFDE, HOOP EN DOORZETTINGSVERMOGEN LOPEN ALS EEN RODE DRAAD DOOR DIT BOEK

In de jaren tachtig loopt de Nederlandse Florine Janson stage in een Parijs modehuis. Ze raakt onbedoeld zwanger en besluit, met tussenkomst van een van haar vriendinnen, in een klooster in Zuid-Frankrijk haar bevalling af te wachten.

Florine krijgt een tweeling, die ze vrijwel meteen afstaat ter adoptie.

Het is tweeëntwintig jaar later. De geadopteerde Abby wil weten wie haar biologische moeder is. Ze gaat naar Frankrijk en vindt het klooster waar zij en haar tweelingbroer werden geboren. Daar ontmoet ze ook een tuinman, die haar helpt zoeken naar haar schijnbaar onvindbare moeder.

Reina Crispijn schreef met *Waar ben je?* een prachtige roman over hoe hard de werkelijkheid kan zijn ten opzichte van je dromen, maar ook hoe de werkelijkheid zo mooi kan zijn dat zelfs je stoutste dromen erbij verbleken.

'Reina Crispijn weet hoe ze een mooie sfeer moet neerzetten'
– *leukesuggesties.nl*

ISBN 978-94 0190 4445 NUR 340

9 789401 904445

Z&K

www.zomerenkeuning.nl